

kom fra den ærede Ordfører, at kunne spare det, idet han jo har taget Vædringsforslaget tilbage. Med Hensyn til de nævnte andre Vædringsforslag kan jeg rigtig nok ikke se Andet, end at, naar der paalægges de paagældende Personer et væsentlig større og ansværfuldere Arbejde end deres Kammerater eller Andre i lignende Stillinger — jeg tænker herved nærmest paa Kemikere ved Søminevæsenets Depot, der have et Arbejde, hvorved der stilles Fordring til Kundstaber, som Vedkommende maa antages væsentlig at have tilveiebragt ved Selvfstudium, ved egne Anstrængelser, — saa er det ogsaa naturligt, at der gives dem en Opmuntring, derfor. Hovedvædringsforslagene ere imidlertid de, der findes under Nr. 128, 129 og 130, og som vedrøre dels Størrelsen af den Sum, der i det kommende Finansaar skal anvendes til Flaadens Udvikling, dels den Anvendelse, som det Beløb, man bliver enig om, skal have. Jeg vil i den Henseende erindre om, at der jo er vedtaget i Søværnsloven ifjor, at Flaaden fremtidig skal bestaa af tolv større Skibe og et passende Antal mindre Skibe. Nu erindrer jeg ganske vist, at et Flertal i Udvalget ifjor udtrykkelig udtalte den Reservation, at, naar de gik ind paa at lade den af Ministeriet foreslaaede Paragraf herom blive staaende, var det kun under den udtrykkelige Forudsætning, at der var forbeholdt Lovgivningsmagten fuld Frihed til gjennem de aarlige Bevillinger at bestemme, hvad der skal forstaaes saavel ved „større Skibe“ som ved „et passende Antal mindre Skibe“, og ligeledes Frihed til efterhaanden ved de givne Bevillingers Spørrelse at afgjøre, indenfor hvilket Tidrum Bestemmelsen skal søges gennemført. Det Mindretal, hvortil jeg dengang hørte i det paagældende Udvalg, tiltraadte ikke denne Udtalelse i Betænkningen, men vort Standpunkt var dette, at, naar vi ikke tiltraadte det, var det ingenlunde, fordi vi ikke fuldstændig vare enige i, at Lovgivningsmagten havde denne Frihed, men kun fordi vi ikke syntes, at det var nødvendigt at præcisere en Sag, som vi mente ligesvem fulgte af sig selv. Jeg erkjender altsaa i saa Henseende, at Nigsdagen virkelig her staaar med fuld Frihed ligeoverfor Spørgsmaalet om, hvad der skal forstaaes ved „større Skibe“ og ved „et passende Antal mindre Skibe“, og indenfor hvilket Tidrum Bestemmelsen skal søges gennemført, saaledes som Flertallet reserverede sig ifjor, og som det i Virkeligheden ogsaa blev tiltraadt af os. Derimod synes det mig, at der er en Reservation, man ikke, jeg idetmindste ikke, kan tage, nemlig en Reservation ligeoverfor Lovens Bestemmelse om, at der skal være tolv større Skibe. Smod dette er der fringen Side neblagt nogen Reservation; der er kun neblagt Reservation med Hensyn til indenfor hvilket Tidrum Bestemmelsen skal søges gennemført. Naar vi nu se paa Flaadens Forhold, vide vi jo, at den har to Pantserfregatter, „Peder

Skram“ og „Dannebrog“, endvidere Pantserflibene „Selgoland“, „Odin“, „Gorm“ og „Lindormen“, og de to upantserede Skibe „Sjælland“ og „Jylland“. Det er altsaa 8 større Skibe. „St. Thomas“ mangler ganske vist Meget i Retning af Fart, men det kan dog forsvares, saaledes som det ogsaa tidligere er erkjendt af den høitæredede Marineminister, at regne den foreløbig med blandt disse større Skibe. Det bliver 9. Regne vi „Lørdensfjold“, som jo er nogenlunde vidt fremskredet, og „Fyen“ med, der saavidt jeg erindrer, kan forventes at løbe af Stabelen i Slutningen af dette Finansaar eller i Begyndelsen af næste og altsaa vil være særdig om henvend et Par Aar, bliver det tilsammen dog ikke mere end 11 store Skibe. Det tolvte større Skib mangler. Men naar vi tillige ere opmærksomme paa, at det er oplyst, at to af de nævnte Skibe — jeg skal her ikke tale om „Danmarks“ Værd, som man vist nok kunde sætte et Spørgsmaalsteget ved — nemlig „Sjælland“ og „Peder Skram“, ville blive ubrangerede i Løbet af de første 8 Aar omtrent som utjensdygtige, saa synker, naar der ikke sker en Forøgelse, Antallet af de 11 Skibe ned inden de første 7 eller 8 Aar til 9 Skibe. Derfor staaar det klart for mig, at vi ere meget langt fra at have naaet Lovens Bestemmelse om 12 større Skibe, og det er et Punkt, lige overfor hvilket man ikke har taget noget Forbehold, og heller burde have ønsket at tage noget Forbehold. Jeg nævner dette, fordi det stiller sig saaledes for mig, at denne Omstændighed maa have Indflydelse paa det Standpunkt, som man vil tage med Hensyn til Bevillingen for det kommende Aar, og det er klart for mig, at da vi ere saa langt fra at have naaet endog blot den første Del af det, vi ere enige om, 12 Skibe, bør der under de nuværende Forhold dog ikke kunne være Tale om, at man ved Bevillingen for det kommende Aar skulde ville gaa ned under det, som man gennemsnitlig har bevilget i en lang Række af Aar. Jeg vil finde det meget naturligt, om man gaar op over dette Tal, men det er mig fuldstændig klart, at det at gaa under det, vil være aldeles urigtigt. Ser man hen til, hvad der er bevilget i de foregaaende Aar, have vi i 6 Aar hvert Aar bevilget 1,200,000 Kr. ordinært til Flaadens Udvikling paa § 23; men der har desuden paa § 26 været bevilget yderligere ekstraordinære Beløb, som direkte eller indirekte ere komne Flaadens Udvikling til Gode. I 1875—76 var det 450,000 Kr., i det følgende Finansaar over 304,000 Kr., i det næste 600,000 Kr., i det følgende 660,000 Kr., i det derpaa følgende 529,000 Kr. og ifjor 354,000. Gjennemsnittet af disse Bevillinger er altsaa 482,000 eller omtrent med et rundt Tal 500,000 Kr. Derfor synes det mig, at naar man vil fyldestgjøre Lovens Bestemmelse paa dette Punkt, vil man ikke kunne gaa ned under en Bevilling paa 1,700,000 Kr.